

PUHEENVUORO

Kun toukasta kehittyy perhonen, se on yksi luomakunnan suuria ihmeitä. Uskova ihminen tahtoisikin kokea jotakin samankaltaista.

Kristikunnassa on aina kiistelty siitä, muuttuuko ihminen uskon myötä paremmaksi. Asiaa ovat pitäneet esillä lähinnä lakihenkiset pyhitysliikkeet, mutta usein juuri ne ovat enemmän tai myöhemmin kaatuneet pyhityksen puutteeseen.

Avaran armon julistuksen kuvitellaan johtavan syntiin. Paavalikin sai tällaisesta syytöksestä osansa.

Tämä *puheenvuoro* pyrkii herättämään ajatuksia siitä, onko aito pyhitys lainkaan mahdollista tässä ajassa ja onko armo aidon pyhityksen *este* vai sen *edellytys*.

Muuttaako usko ihmisen? -kirjanen on puheenvuoro-sarjan osa 1.

Sarjan muut osat ovat:

Suojatien vaeltaja	(osa 2)
Padassa on kuolema	(osa 3)
Kristityn ilo	(osa 4)

Puheenvuoro-kirjasten tekstiä saa vapaasti lainata ja kopioida sillä edellytyksellä, että lähde mainitaan.

Juurikasvu-kustannuksen toiminta on päättynyt 31.12.2014.

Juurikasvu
 KUSTANNUS

Muuttaako usko ihmisen?

+
Daavo Lievonen

PUHEENVUORO-SARJA
nro 1

Kustantaja:
Juurikasvu-kustannus

Tekninen toteutus:
Lievonen T:mi, Jyväskylä 2013
ISBN 978-952-99747-8-8

Georg Ots lauloi:
*Muuttuuko ihminen
ja mihin suuntaan
voi viedä huomispäivän tie...*

Hengellisissä tilaisuuksissa kuulee joskus sanottavan, että kun jätät elämäsi Herralle, tulet onnelliseksi, kaikki elämässäsi muuttuu ja sinusta tulee uusi ihminen.

Eräässä hengellisessä laulussakin sanotaan: *“Hän muutti kaiken, hän muutti kaiken, mun Jeesukseni muutti mun...”*

Tässä kirjasessa käsittelemme sitä, muuttaako usko ihmisen, ja jos muuttaa, niin mihin suuntaan. Onko tämä muuttuminen totta?

3

Mielipiteet jakaantuvat melko jyrkästikin alettaessa puhua siitä, onko uskova kokonaan uusi luomus ja onko uskova ainoastaan pyhä, vai onko hän sittenkin vielä syntinen, tai ehkä molempia. Tukea vastakkaisillekin käsityksille saadaan Raamatusta.

Tämäkin asia on aiheuttanut jännitteitä uskovien välille jakaen edelleen kristittyjä eri leireihin, nykyisin ehkä vielä enemmän kuin ennen.

Perustellusti voidaan sanoa, että (kaikenlainen) usko muuttaa ihmistä jollakin tavalla ja toisaalta *se ei muuta aina toivotulla tavalla*. Uskovakin ihminen saattaa sortua asioihin, jotka todistavat, ettei ihminen ole pohjimmiltaan muuttanutkaan hyväksi.

4

Suhteessa kristinuskoonkin on olemassa useammanlaista uskoa.

Uskonnollinen “usko”

Luomakunnassa ihminen on ainoa uskonnollinen olento. Jotkut kiistävät olevansa uskonnollisia, mutta siitä huolimatta *jokaisessa ihmisessä* on havaittavissa uskonnollisuutta.

Uskonnollisuus ilmenee kysymyksinä:

1. Kuka olen?
2. Mistä tulen?
3. Mihin olen menossa?
4. Mikä on elämän tarkoitus?
5. Päätyykö kaikki kuolemaan?
6. Mistä kaikki on saanut alkunsa?
7. Mitä on henki?

5

teenkaaren päätä, joka näyttää olevan aina vain ihan pienen matkan päässä.

Elämysteollisuus käyttää tätäkin havaintoa hyväkseen hyvinkin menestyksellisesti.

Uskonnollisuus voi olla myös *jonkinlaista uskoa* siihen Jumalaan, jonka Raamattu meille ilmoittaa. Tässä uskonnollisuudessa Jumala voi olla *Luoja, Kaikkivaltias, Korkein, “yläkeran isäntä”* jne. Tällainen usko ei kuitenkaan vielä ole kristillistä uskoa.

Tämä on *yleisinhimillistä uskonnollisuutta*. Se ei välttämättä muuta ihmistä mitenkään. Siinä uskossa ei tarvita *Vapahtajaa, Pelastajaa* eikä *Sovittajaa*. Uskonnollinen ihminen voi uskoa Jumalan olemassaoloon, mutta

7

hän ei ymmärrä, mihin sitä Jeesusta tarvitaan.

Tällaisen uskon mukaan mahdollinen taivas saavutetaan elämällä kohtuullisen moitteetonta elämää. Tämän ajattelun mukaan hyvä elämä palkitaan ja huono tuomitaan.

Kahdenlaista “kristillistä” uskoa

Kun seuraavassa puhutaan kahdesta eri uskosta, jotka kumpikin muuttavat ihmistä omalla tavallaan, niin liikumme alueella, jossa tulisi kulkea “sukkasilaan” siksi, että vain Jumala näkee sydämen ja ihminen vain ulkopuolen. Nämä kummatkin uskon muodot kumpuavat Raamatusta.

Toisaalta on hyvä olla rohkeutta näh-

8

Jokaisella ihmisellä on sisimmässään **jokin asia**, *johon hänen sydämensä kiintyy* yli kaiken muun. Jollekin se on toinen ihminen, jollekin maallinen omaisuus, jollekin taide, jollekin aate, jollekin tietty harrastus – monelle kaiken ydin on ihminen itse.

Ihmissydän ei voi koskaan olla tyhjä. Sen täyttää aina *jokin*. Tämä *jokin on kuin jumala*, joka antaa ihmiselle sisäistä tyydytystä. Tai sen *kuvitellaan* antavan. Monet ihmiset etsivät koko elämänsä ajan jotakin, joka täyttäisi tyhjiön, jonka he tiedostavat sisimmässään. He ovat *pakenevan päämäärän orjuudessa*. *“Se on etsimisen orjuutta, josta ei päästä irti muulla tavoin kuin löytämällä”*.¹

Ihmiset tavoittelevat aivan kuin sa-

6

dä tämä asia selkeästi, koska Raamattu puhuu paljonkin siitä, miten nämä uskot eroavat toisistaan. Nämä kaksi uskoa ovat *elävä usko* ja *kuollut usko*.

Elävä usko

Elävän uskon tärkein ominaisuus on siinä, että se ei ole ihmisen omaa uskoa, vaan Jumalalta saatu lahja. Siksi sillä on *Jumalan hyväksyntä*.

Kun puhutaan siitä, miten elävä usko muuttaa ihmistä, niin on sanottava, että *muutos on sekä sisäistä että ulkonaista*. Elävässä uskossa sisäinen muutos tapahtuu ensin.

Kumpikin *muutos* on yksilökohtaista. Toisessa ihmisessä muutos näkyy enemmän, toisessa vähemmän.

9

Muutoksen näkyvyys on tavallisesti riippuvainen entisestä elämästä. Jos ihminen on elänyt kunnollista elämää, niin ulkoista muutosta hänestä ei aina edes huomaa.

Rajua elämää viettäneessä *kontrasti entiseen elämään* on selvästi havaittavissa.

Onkin sanottu, että rappioalkoholistin muuttaa vain uskontulo tai palava rakastuminen.

Hyvää elämää elänyt ihminen kokee usein aidon uskon tuoman muutoksen itsessään siten, että hän *tuntee* muutuneensa vain huonommaksi.

Vaikka hän on päässyt kokonaan eroon joistakin synneistä, niin aina putkahtaa esille uusia, jotka ahdistavat ja aiheuttavat tuskaa. Tämä ei tarkoita

10

edessä oli kokonaan muuttunut. Oli täysin eri asia, että heidän *tilansa* ei vastannut tuota korkeaa asemaa.

Mutta kun he uskoivat, heille ei *luettu syyksi* heidän syntejään: *”Mutta töitä tekeväille ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi”* (Room. 4:4,5). Tätä järki ei käsitä.

Paavali joutui kuitenkin jatkuvasti kirjoittamaan siitä, että uskovien elämän tulisi muuttua heidän asemansa mukaiseksi, etteivät he tuottaisi häpeää Herran nimelle.

Elävää uskoa löytyy kaikkialta, missä ollaan tekemisissä evankeliumin kans-

13

korinttolaisten tykönä *”tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.”* Siinä oli hänen sanomansa keskipiste ja Jumalan voima (1. Kor. 1:18, 2:2).

Kun Paavali puhuu rakkaudesta totuuteen (2. Tess. 2. luku), niin huomiota herättää se, ettei siinä puhuta mitään saavutettavan tai jo saavutetun totuuden määrästä. Tämä rakkaus on yksi elävän uskon tuntomerkki. Kuolleet uskolla ei tätä tuntomerkkiä ole.

Elävä usko on nöyrää uskoa ja tekee ihmisen nöyräksi. Tämä muuttuminen on usein pitkän prosessin tulosta ja on tässä ajassa aina keskeneräistä.

Elävässä uskossa oleva joutuu jatkuvasti toteamaan Paavalin tavoin, että

16

sitä, että hän *todellisuudessa* olisi tullut pahemmaksi, vaan että Jumalan Henki tekee hänessä työtään ja osoittaa pienetkin epäpuhtaudet käyden päiväväliltä yhä tarkemmaksi.

Kysymys on siitä, että hän on prosessissa, *jota kutsutaan pyhitykseksi.*

Elävällä uskolla on monia tuntomerkkejä. Se merkitsee henkilökohtaista suhdetta Jumalaan, mutta ei suoraan, vaan *välimiehen*, Jeesuksen kautta. Tämä usko syntyy evankeliumin kuulemisesta ja ymmärtämisestä. Se usko on Jumalan lahja ja sitä tarjotaan kaikille ihmisille.

”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja, ette tekojen kautta,

11

sa. Sitä on kaikissa kirkoissa ja uskon-suunnissa ja niiden ulkopuolella. Sitä löytyy siis kaikkialta, missä on ihmisiä, jotka ovat uskossa kuulleet evankeliumin ja näin *vastanneet myönteisesti* Jumalan kutsuun (Gal. 3:2).

Elävä usko *muuttaa* ihmistä siksi, että Kristuksen Henki asuu sydämessä. Hedelmä syntyy Hänen *elämänsä voimasta*, siksi se ei voi pysyä kätkössä.

Elävä usko synnyttää tekoja, jotka ovat siunaukseksi uskovalle itselleen ja samoin muille ihmisille. Elävässä uskossa oleva ihminen ei juuri lainkaan itse tiedosta uskon tekojaan eikä niitä hedelmiä, joita hänen uskonsa tuottaa. Ne vain kumpuavat hänestä ilman, että hän kiinnittää niihin huomiota tai että hän ponnistelisi saadakseen niitä ai-

14

”...sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen” (Room. 7:19).

Aina ei ole edes tahtoakaan.

Elävässä uskossa oleva ymmärtää, että paha riippuu hänessä loppuun asti. Siksi elävä uskova ei voi kerskata itsestään, vaan ainoastaan Herrasta.

Elävä usko on usein *”epävarmaa”* uskoa. Se merkitsee sitä, että on itsessään ja itsestään epävarma. Tämä epävarmuus kiinnittää uskovon Kristukseen, jossa on hänen varmuutensa. Elävässä uskossa olevan *pelastusvarmuus* perustuu kahteen tosiasiaan:

1. *Siihen, että hän on syntinen.*

2. *Siihen, että Kristus on tullut syntisiä pelastamaan.*

17

ettei kukaan kerskaisi” (Ef. 2:8-10).

Jumalan tahto on, että kaikki ihmiset vastaanottaisivat tämän uskon lahjan.

Paavali kirjoittaa korinttolaisille:

”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2. Kor. 5:17).

On hämmästyttävää, että hän kirjoittaa tämän juuri korinttolaisille, sillä juuri Korintossahan uskovien keskuudessa rehottivat monenlaiset paheet. Tätä on hieman vaikea ymmärtää.

Sekin kummastuttaa, että *tällaisia ihmisiä sanotaan silti pyhiksi.* Miksi Paavali kutsuu heitä pyhiksi?

Siksi, että heidän *asemansa* Jumalan

12

kaan.

Elävää uskoa voitaisiin kuvata siten, että se on *”aktiivista passiivisuutta”*, mutta tämä ei tarkoita toimettomuutta, vaan juuri päinvastoin mitä suurinta aktiivisuutta – mutta ei enää itsestä käsin eikä Jumalalle kelpaamisen tai palkkion toivossa.

Uskon teot ovat elävän uskon seurausta, mutta parhaatkaan teot eivät saa aikaan elävää uskoa.

Elävässä uskossa olevalla on *rakkaus totuuteen.* Tämä tarkoittaa *totuutta hänestä itsestään* (totuutta hänen synnysyydestään) ja *totuutta Jumalasta* (ja Jumalan ehdottomasta pyhyydestä).

Elävän uskon ydin on Jeesus Kristus Sovittajana, Pelastajana ja Vapahtajana. Siksi Paavali oli päättänyt olla

15

Elävä usko näkee usein oman uskonsa kuolleen ja (joskus) kuolleen uskon elävänä. Elävässä uskossa oleva kärsii oman uskonsa kuolleisuudesta ja tahতোisi tulla elävämmäksi.

Elävä usko muuttaa ihmisen enemmän *ihmiseksi*, vaikka hän ei ole läheläkään täydellisyyttä.

Kuollut usko

Kuolleen uskon voi määritellä siten, että se on ihmisen omaa uskoa, ei Jumalan antamaa. Kuolleen uskon viehätyksensä syyksi siihen, että se tekee ihmisen suureksi. Tällainen usko ei siedä arvostelua.

Kuolleen uskon ylläpito on ihmisen vastuulla ja *edellyttää ihmisen jatkuvaa*

18

aktiivisuutta vaativassa “uskonharjoituksessa” ja monissa muissa asioissa. Siinä ei ole sitä lepoa, mitä elävässä uskossa koetaan.

Kuollut usko muistuttaa monin tavoin elävää uskoa. Voidaan sanoa kuvaannollisesti, että se kantaa mielellään kylttiä, jossa lukee: ELÄVÄ USKO. Se tahtoo näyttää kaikille, että se on elävää. Kuolleen uskon voima on laki – ei armo. Kuollut usko ei *elä* armosta, *jota se tarvitsee vain* “uskoon-tuloon” asti, ja sen jälkeen vain siihen, mistä se ei itse selviä.

On hämmentävää, että tämä Jumalalle kelpaamaton usko saa aikaan myös ihmeitä, niin että sitä niiden vuoksi luullaan eläväksi uskoksi.

19

Fariseus asettui paikalleen seisomaan ja rukoili itsekseen: ‘Jumala, minä kiitän sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa tuo publikaani.

Minä paastoan kahdesti viikossa ja maksan kymmenykset kaikesta, siitäkin mitä ostan.’

Publikaani seisoi taempänä. Hän ei tohtinut edes kohottaa katsettaan taivasta kohti vaan löi rintaansa ja sanoi: ‘Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!’

‘Minä sanon teille: hän lähti kotiinsa vanhurskaana, tuo toinen ei. Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan’” (Luuk. 18:9-14, -92 käännös).

22

Kuollut usko kiinnittää katseen ihmisiin ja saavutuksiin. Elävä usko suuntaa katseen Kristukseen, pois itsestä.

Kuollut usko “pitää kirjaa” teostaan, elävällä uskolla ei tällaista tarvetta ole. Elävän uskon teot ovat luonnollista elämän ilmentymistä, eikä niistä tehdä numeroa.

Kuollut uskokin muuttaa ihmisen. Tällaisella ihmisellä on vaatimuksia sekä itselle että muille. Tällaisen ihmisen lähellä ei ole hyvää olla.

Usko ja seurakunta

Olemme käsitelleet elävää ja kuollutta uskoa lähinnä yksilön kannalta. Mutta Raamatussa puhutaan myös seurakunnista, joissa oli elävää uskoa ja

25

Raamattukin puhuu tästä. Matt. 7. luvussa Jeesus sanoo:

“21. Ei jokainen, joka sanoo minulle: ‘Herra, Herra!’, pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon.

22. Moni sanoo minulle sinä päivänä: ‘Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’

23. Ja silloin minä lausun heille julki: ‘Minä en ole koskaan teitä tunte- nut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.’”

Kuollut usko näkee oman uskonsa elävän ja elävän uskon kuolleen.

20

Fariseus uskoi Jumalaan, ja käyttäytyi monissa asioissa moitteettomasti. Mutta hänen uskonsa ei ollut sitä uskoa, jota Jumala olisi katsonut suopeasti.

Matt. 25. luvussa Jeesus kertoo kymmenestä neitsyestä, jotka lähtivät ylkää vastaan. Voidaan sanoa, että viidellä tyhmällä oli kuollut usko.

Usein ajatellaan, että ihmeitekevä usko saa Jumalan hyväksynnän, vaikka näin ei aina ole. On harhakuvitelma, että ihmeiden tekeminen olisi *ensisijaista* Jumalan tekojen tekemistä.

Joh. 6. luku selvittää tätä:

“28. Niin he sanoivat hänelle: ‘Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?’

29. Jeesus vastasi ja sanoi heille: ‘Se on Jumalan teko, että te uskotte

23

myös seurakunnista, joilta elävä usko puuttui. Molempia kuvaavat Ilmestyskirjassa mainitut seitsemän Vähä-Aasian seurakuntaa.

Sardeen seurakunnalle Herra sanoi: *“...sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut.”* Silti Sardeessa oli jäljellä elävääkin uskoa, ja seurakunnassa oli muutamia harvoja, jotka saivat Herran hyväksynnän. Herralla saattaa olla sama sanoma myös joillekin tämän ajan seurakunnille.

Laodikean seurakunta oli esimerkki seurakunnasta, josta ei löytynyt elävää uskoa. Kuitenkin seurakunta kerskasi siitä, että se oli rikas! Tällaisiakin seurakuntia näyttää olevan nykyajassa. Herran suhtautuminen Laodikean seurakuntaan on hämmästyttävää. Vaikka

26

Kuollut usko kerskaa uskonsa elävyydestä esimerkiksi tähän tapaan:

“Minä sentään tunnen Pyhän Hengen. Te ette tunne Pyhää Henkeä. Jos joku rakastaa ristiä, niin minä.”²

Kuollut usko yrittää teoillaan todistaa uskoaan eläväksi.

Kuolleen ja Jumalalle kelpaamattomasta uskosta löytyy esimerkkejä Raamatun lehdistä. Kertomus fariseuksesta ja publikaanista temppeleissä on yksi:

“Muutamille, jotka olivat varmoja omasta vanhurskaudestaan ja väheksyivät muita, Jeesus esitti tämän kertomuksen:

‘Kaksi miestä meni temppeleihin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, toinen publikaani.

21

häneen, jonka Jumala on lähettänyt’.”

Tästä näemme, että yksinkertainen usko Jeesukseen on enemmän kuin ihmeteot. Sanoopa Raamattu niinkin, että vihollinen eksyttää suurilla ihmeillä. Kuolleen uskossa turvaututaan omaan uskovaisuuteen ja siihen, että eletään (omasta mielestä) hyvää elämää. Ihminen, jolla on *kuollut usko*, ei turvaa kaikessa Jumalan armoon, kuten elävä uskova tekee.

Matt. 25. luvussa puhutaan vuoista ja lampaista. Lampaat kuvaavat niitä, joilla on elävä usko, vuoheet niitä, joiden usko on kuollutta.

Näillä on merkittävä ero.

Kuollut uskokin puhuu Kristuksesta ja armosta ja että pelastus tulee uskosta ja armosta, mutta ei yksin niistä.

24

seurakunta oli täynnä itseään ja kerskasi rikkaudestaan ja seurakunnan Herra oli jo oksentamassa sen suustaan, niin silti Hän tahtoi antaa sillekin vielä parannuksen mahdollisuuden.

Uskon, että Hän tahtoo sitä myös meidän jokaisen kohdalla. Herran tahto on, että me muuttuisimme niin, ettemme tuottaisi häpeää Hänen nimelleen ja, että käyttäytyisimme evankeliumin arvon mukaisesti (Fil. 1:27).

Muuttuminen on todellista

Olemme edellä käsitelleet useammanlaisia uskoa. Keskitämme vielä pelastavaan uskoon, jonka Jumala lahjoittaa. Emme tyydy tarkastelussamme ainoastaan ihmismielipiteisiin, vaikka niil-

27

läkin voi olla oma arvonsa, vaan kat-somme, mitä Sana sanoo.

Jo Vanhan liiton aikana oli uskovia, joita pidetään esikuvina Uuden liiton uskoville. Silti jotkut heistä olivat ihmisenäkökulmasta katsoen varsin puutteellisia ja tekivät myös sellaista, mikä Jumalan silmissä on pahaa.

Näistä uskonsankareista kerrotaan Hepr. 11. luvussa. Otamme sieltä vain muutaman lainauksen:

”33. ...*jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa...*”

”37. ...*heitä on kivitetty, kiusattu, rikki sahattu, miekalla surmattu; he ovat kierrelleet ympäri lampaanna-hoissa ja vuohennahoissa, puuteen-alaisina, ahdistettuina, pahoimpidel-*

28

vallita, koska ette ole lain alla, vaan armon alla.’

Hän ei sano vain: ‘*synnin ei pidä teitä vallitseman*’, vaan ‘*synti ei voi teitä vallita*’. On aivan mahdotonta, että se, joka on armon alla, antaisi synnin vallita itseänsä.”³

Laki ja armo edustavat kumpikin Jumalan pyhää tahtoa. Niillä on kuitenkin eri tehtävä. Laittomuus eli *synti on lain alaisuutta* (1. Joh. 3:4). Uskova ihminen tekee edelleen syntiä, mutta *hän ei voi elää siinä*, koska merkisee paluuta lain alaisuuteen.

”Millainen on sitten Jumalan lasten suhde lakiin? Jos heidät on vapautettu sekä lain kirouksesta että sen käskyistä, niin eivätkö he tule kurittomiksi ja tee

31

tyinä”

”38. – *he, jotka olivat liian hyviä tälle maailmalle – ; he ovat harhailleet erämaissa ja vuorilla ja luolissa ja maakuopissa.*”

Jotkut väittävät, että uskovat ihmiset ovat yhtä pahoja kuin muutkin. Väite ei kestä lähempää tarkastelua, vaikka onkin totta, että vanha luonto ei muutu, eikä uskovankaan lihaa voida jalostaa. Mutta Jumalalla on ollut tätäkin varten suunnitelma.

Herran enkeli ilmoitti Joosefille, että Maria tulisi synnyttämään pojan, joka on vapahtava kansansa heidän *synneistään* (Matt. 1:21). Tuskinpa tämä tarkoitti vapautumista ainoastaan synnin seurauksista ja tuomiosta.

29

syntiä, luottaen armoon? – Ei, päinvastoin! Ovathan he *välittömässä yhteydessä Kristukseen*. Hän on heidän Herransa ja heidän elämänsä. Hän ei tyydy vain tekemään tietäväksi tahtoaan, vaan vaikuttaa heissä sekä tahtomisen että tekemisen ja tekee heidät sellaisiksi, kuin hän toivoo heidän tulevan.”⁴

ALAVIITTEET:

- 1) *Leena Huima: Jumala peilissä* (Karas-Sana, 1989)
- 2) Suora lainaus eräällä kristillisellä foorumilla käydystä keskustelusta.
- 3) *C.F.W. Walther: Laki ja evankeliumi* (STLK, 2007)
- 4) *Poul Madsen: Hengen vapautteen* (Uusi Tie, 1978)

32

Jumalan sydämessä oli armo, jonka kautta tuo *vapahdus myös synnin vallasta* tulisi tapahtumaan.

Paavali kirjoittaa tästä (Tiit. 2:11,12): “*Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa.*”

Tuo kasvatus alkaa siitä hetkestä, kun pääsemme osalliseksi tästä armosta ja päättyy vasta maallisen vaelluksemme lopussa. Jokainen uskova on tässä ajassa keskeneräinen.

Martti Luther kääntää Room. 6:14 seuraavasti: “ *Sillä synti ei voi teitä*

30